

[Leif Hermann]

åbne områder, sådan som lovforslaget foreligger; det kan amtskommunerne heller ikke, kommunerne heller ikke. Samtidig åbnes der dermed for den udskridning, som eksemplet med Tæbring tyder ganske meget på.

Derudover skal vi jo medtage den erfaring, vi har med administrationen af den gældende zonelov. Jeg spurgte miljøministeren tidligere, hvordan det i grunden ser ud med retshåndhævelsen på området, og da forklarede ministeren mig i et svar til Folketingets miljø- og planlægningsudvalg den 1. oktober 1986, at i rundt regnet 5 pct. af de sager, der behandles som zonelovssager – det er 5 pct. af 16.000–17.000 sager – foreligger der overtrædelser. Der sker således et sted imellem 800 og 850 overtrædelser om året, men som der står i svaret på spørgsmålet: »De fleste sager bliver legaliseret ved tilladelse eller fysisk lovliggørelse, uden at der i øvrigt samtidig indgives politianmeldelse.«

Vi har altså i forvejen en slap zonelovsadministration, og så siger miljøministeren: nu slipper vi de sidste håndtag, vi har til styring af udviklingen i det åbne land.

Det vil vi selvfølgelig ikke være med til, men jeg kan glæde miljøministeren med, at det næste forslag, nr. L 157, som miljøministeren har kædet sammen med dette her, synes vi er ganske fremragende. Det kommer jeg tilbage til.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Der er mange gode grunde til at fremsætte det lovforslag, som ministeren har fremsat her, ikke mindst den, at al velvilje til trods er der virkelig vanskeligheder med at få realiseret ønskerne om at skabe liv i vore landsbyer.

Det er meget muligt, at vi, der lever med problemerne til daglig, alt for tit glemmer at gøre opmærksom på alle de grunde, der kan være til det, men det skal vi under sagens behandling såmænd nok få lejlighed til at komme frem med.

Heroverfor står så de betænkeligheder, man i miljøforbindelse har ved overhovedet at røre ved by- og landzoneloven, og det beskrev hr. Leif Hermann så udmærket. Jeg synes nu egentlig, han bedst illustrerede, at heller ikke den nuværende ordning virker tilfredsstillende, heller ikke set fra miljøets side. Men det er en afvejning af disse to

synspunkter, der er brug for, og som vi i Det Radikale Venstre har brugt ganske mange kræfter på at foretage.

Jeg tror ikke, der er nogen i denne sal, der er i tvivl om, at der i vores parti godt kan være nuancer med hensyn til, hvor balancepunktet mellem de to hensyn skal være, og disse nuancer er nok bl.a. præget af, hvor vi er bosat, for problemerne er yderst forskellige set fra Jylland og set fra Sjælland, de er måske oven i købet forskellige fra amt til amt.

Det er netop noget af det, der kunne tale for en retsbestemmelse. Til gengæld mener vi absolut ikke, at ministerens forslag indeholder de nødvendige sikringer af miljøet.

Vi er i Det Radikale Venstre indstillet på under et udvalgsarbejde at prøve at finde en løsning, der tilgodeser hensynet både til miljøet og til de mennesker, der ikke bare skal bo i landsbyerne, men også gerne skulle have eksistensmuligheder derude. Det er i hvert fald min opfattelse, at man kan tale meget smukt om kulturliv derude, men det dør simpelt hen hen, hvis folk kun sover derude. De tager deres børn med ind til byerne til fritidsforhold, og skolerne forsvinder. Sådan går det.

Vi mener altså ikke, at de bestemmelser, ministeren har fundet frem til, vil klare problemet, men vi vil gøre den størst mulige indsats med det formål at finde noget, der kan tage hensyn til begge problemerne, og et meget væsentligt punkt for os i dette arbejde er § 1, punkt 5, der pålægger kommunerne ansvaret for, at loven, hvis den nu bliver vedtaget, også bliver overholdt.

Vi har ingen illusioner om, at det vil blive nemt. Vi er klar over, at det bliver et virkelig hårdt job, og et af de punkter, som vi gerne under udvalgsarbejdet vil grave i, er netop, hvordan man kan forvente at det kan gøres på en rimelig måde.

Udvalgsarbejdet skal så vise, om der kan findes en løsning, så det bliver muligt for Det Radikale Venstre at gå samlet ind for et ændret lovforslag.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det var da en interessant ordførertale, fru Dagmar Mørk Jensen holdt. Jeg vil godt spørge fru Dagmar Mørk Jensen om én ting,